

SENTÈNCIA 2002-29 DE 19 DE JUNY DE 2002

SERVEI ANDORRÀ D'ATENCIÓ SANITÀRIA.
SEGONS INSTÀNCIA PROCESSAL. Legitimació per apel·lar
una sentència dictada en primera instància que el Govern no recorre.
Condicció de perjudicat. CONTRACTE DE PRESTACIÓ DE SERVEIS.
Metge. Servei d'hemodiàlisi. Centre hospitalari Andorrà.
SUSPENSIÓ DE LA PRESTACIÓ DEL SERVEI.
Contingut de la prestació. Càlcul de la indemnització.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- El Tribunal de Batlles, en la sentència de la Secció Administrativa núm. 2002-02, de 16 de gener de 2002, va estimar parcialment la demanda interposada pel Dr. A.F. i després d'anul·lar la resolució del Govern de 10 de gener de 2001 desestimària del recurs d'alçada interposat contra la desestimació tàcita del Servei d'Assistència Sanitària va reconèixer al demandant el dret a percebre una indemnització en els termes que exposen els raonaments jurídics de la sentència.

La sentència analitza la cessació del Dr. A.F., acordada per la direcció del Centre Hospitalari Andorrà, en les seves funcions de director del servei de diàlisi i li atorga una indemnització pel perjudici ocasionar en no haver disposat dels aparells d'hemodiàlisi des del seu cessament (9 de juliol de 1999) fins la seva retirada efectiva (5 de maig de 2000), a calcular per un perit designat pel Tribunal i a pagar entre les parts en període d'execució de sentència.

2.- Contra la sentència esmentada interposa un recurs d'apel·lació el propi Dr. A.F. en el que addueix disconformitat amb el termini al qual es contrau el període que cal tenir en compte per determinar la indemnització i sobre la forma de calcular allò indemnitzable i planteja la falta de legitimació del SAAS per recórrer la sentència.

3.- La sentència també és objecte d'un recurs d'apel·lació per part del SAAS, que mostra la seva disconformitat amb el període al qual es contrau el càlcul de la indemnització, i aporta determinats documents com a prova en la segona instància, dels que l'altra part apel·lant en sol·licita el rebutg.

4.- Dels escrits anteriors se'n donà trasllat a les parts contràries, que els han contestat en els terminis conferits a l'efecte, i el dia 4 de juny va tenir lloc la vista oral, en la que les parts han pogut fer les manifestacions més adients a llurs interessos respectius, quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir el Tribunal.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La primera qüestió que cal analitzar en aquesta segona instància és la de la falta de legitimació del SAAS per interposar aquest recurs d'apel·lació, adduïda per la representació del Sr. A.F., que estima que si el Govern, que exerceix la tutela en via de recurs administratiu del SASS, no ha recorregut la sentència, tampoc pot fer-ho l'organisme esmentat, en la mesura que ve obligat a respectar la decisió del Govern de no interposar recurs.

No obstant, hi ha diferència dels supòsits de fet que resolen les sentències d'aquesta Sala que cita l'apel·lant, el SAAS no litiga en aquesta causa contra el Govern sinó que és, juntament amb ell, part demandada en el recurs que interposa el Dr. A.F. Per tant, el fet que el Govern no recorri la sentència no impedeix fer-ho al SAAS, únic condemnat en la resolució judicial, en la qualitat de perjudicat per la mateixa que preveu l'article 56 de la Llei de la jurisdicció, que atribueix expressament la possibilitat d'interposar recurs d'apel·lació contra les sentències de la Batllia a qualsevulla part que es consideri perjudicada per elles.

Tercer.- Per resoldre els dos recursos d'apel·lació cal partir dels següents fets: el Dr. A.F., metge especialista en nefrologia, va subscriure, l'1 de juny de 1996, un contracte de prestació de serveis d'hemodiàlisi amb el Servei Andorrà d'Atenció Sanitària (SAAS) per termini d'un any prorrogable, per virtut del qual l'esmentat Dr. es feia responsable de dirigir i assegurar el servei de diàlisi en l'àmbit sanitari andorrà en el Centre Hospitalari Andorrà (CHA); a l'efecte, el CHA posava a disposició del Dr. A.F. el local, el personal, els serveis generals de l'hospital, el manteniment, la farmàcia, el laboratori, etc., i el Dr. posava a disposició del CHA l'equipament tecnològic de la seva propietat necessari per a dur a terme el servei de diàlisi (monitors, butaques i analitzadors d'ions).

Com a conseqüència d'un contagi d'hepatitis C a diversos usuaris del servei, el 9 de juliol de 1999 el CHA va comunicar al Dr. A.F. la seva suspensió com a director del servei i per carta de 12 d'agost de 1999, després de fer-li avinent la conveniència de posar-se d'acord quan abans possible sobre la remuneració per l'ús que el servei de diàlisi estava fent dels monitors de la seva propietat, li indicava que seguien estant a la seva disposició per fer amb ells allò que li convingués. El Dr. A.F. va retirar els monitors en presència notarial el 9 de maig de 2000.

La sentència estableix, com a període al qual s'ha de contraure el càlcul de la indemnització per l'ús dels aparells el comprès entre el 9 de juliol (cessament) i el 9 de maig (recollida del material). El Dr. A.F. estima en el seu recurs que s'ha d'estendre a l'1 de gener de 2001 i el SAAS considera que només ha d'arribar al 12 d'agost de 1999 (posada a la seva disposició del material).

Per acreditar que els monitors ja no s'utilitzaven pel CHA a partir del mes d'agost de 1999, s'aporta en segona instància una documentació, no aportada en la primera, que no pot ser admesa com a prova en no trobar-se en cap dels supòsits de l'article 64 de la Llei jurisdiccional, ja que es tracta de documents que en la primera instància estaven en poder de qui els aporta ara i podent-los aportar en aquella, no ho va fer.

Tanmateix, la valoració de la documental obrant a les actuacions prova que un cop cessat el Dr. A.F., i tal com es desprèn clarament de la carta de 12 d'agost de 1999, ja podia haver-se'n endut els monitors, que el CHA no volia utilitzar en haver estat presumptament la causa dels contagis, i ho prova el fet de que en les actes de les dates que envolten la de la carta, el SAAS ja parla de la adquisició urgent de nou material.

Per tant, si d'una banda no queda demostrat que a partir del mes d'agost de 1999 el CHA continuava utilitzant el material del Dr. A.F. i d'una altra, el Dr. A.F. no va voler anar a recollir-lo malgrat que expressa i formalment se li havia posat a la seva disposició, perd el dret a reclamar una indemnització per l'ús del material més enllà d'aquest moment, de manera que en aquest punt s'ha d'estimar el recurs que interposa el SASS i desestimar el que interposa el Dr. A.F. i declarar que el període al que es contrau el càlcul de la indemnització és des del 9 de juliol al 12 d'agost de 1999.

Quart.- Sobre la manera de calcular la indemnització, el Dr. A.F. indica en el seu recurs que s'ha de calcular segons la diferència neta entre el que ell pagava i el que rebia cada mes, a base d'una mitja de l'anyada complerta anterior al cessament, però no és aquesta la forma correcta de calcular-ho, perquè el que s'indemnitza no és tant allò que el Dr. A.F. ha deixat de percebre a conseqüència del cessament com el perjudici que hagi pogut suportar per la no disponibilitat del material durant el període abans esmentat, perjudici que es calcularà en funció del benefici que n'hagi obtingut el CHA.

En relació a aquest punt, caldrà, per tant, eliminar el procediment de càlcul al qual es remet la sentència en el fallo, i que concreta en el raonament jurídic cinquè, darrer paràgraf, ja què abans de seguir el que hi preveu cal deixar a les parts la possibilitat de que executin la sentència sense la intervenció del tribunal i d'un perit designat pel mateix.

Cinquè.- No hi ha mèrits per a un pronunciament especial sobre les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix estimar el recurs interposat per la representació processal del Servei Andorrà d'Assistència Sanitària contra la sentència del Tribunal de Batlles número 2002-02, de 16 de gener de 2002, que es revoca en el sentit de que el període de temps al qual es contrau el càlcul de la indemnització reconeguda al Dr. A.F. és el comprès entre el 9 de juliol i el 12 d'agost de 1999 i estimar parcialment el recurs interposat per la representació processal del Sr. A.F. en el sentit de que per calcular l'import de la indemnització cal valorar el benefici que hagi obtingut el CHA per la utilització del material propietat del Dr. A.F. com queda exposat

en aquesta resolució. No es fa cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.